

Татаров О. Ю.,
 доктор юридичних наук, доцент,
 Заслужений діяч науки і техніки України,
 професор кафедри кримінального процесу
 Національної академії внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ДОКАЗУВАННЯ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ В ПОРЯДКУ ПЕРЕЙНЯТТЯ

Проведено аналіз положень вітчизняного законодавства та міжнародно-правових актів щодо перейняття кримінального провадження та пов'язаних з цим процесуальних дій, а також проблем застосування тимчасового арешту та доказування при застосуванні запобіжних заходів з урахуванням практики Європейського суду з прав людини.

Ключові слова: кримінальне провадження в порядку перейняття; міжнародно-правова допомога; запит про перейняття кримінального провадження; тимчасовий арешт; запобіжні заходи; міжнародно-правовий договір.

Проведен анализ положений отечественного законодательства и международно-правовых актов по осуществлению уголовного производства и связанных с этим процессуальных действий, а также проблем применения временного ареста и доказывания при применении мер с учетом практики Европейского суда по правам человека.

Ключевые слова: уголовное производство в порядке перенятия; международно-правовая помощь; запрос об осуществлении уголовного производства; временный арест; меры пресечения; международно-правовой договор.

Міжнародне співробітництво у сфері протидії злочинності, а також об'єднання спільних зусиль компетентних органів різних держав у боротьбі з організованими проявами цього явища є одним з найважливіших завдань правоохоронних органів.

Проблема протидії транснаціональній злочинності зумовлює необхідність консолідації зусиль світового співтовариства для належної реалізації форм міжнародного співробітництва, однією з яких є кримінальне провадження в порядку перейняття. Зазначена проблема є предметом постійного обговорення в наукових

колах, міжнародних конференціях, адже щороку кількість кримінальних проваджень в порядку перейняття зростає. Так, за статистичними даними Генеральної прокуратури України в 2014 року від іноземних правоохоронних органів перейнято кримінальне провадження у 62 випадках зі 105 розглянутих клопотань, в той час як в 2015 році – у 76 випадках зі 167 звернень.

Системний аналіз законодавчих положень та норм міжнародно-правових договорів виявив низку практичних проблем при застосуванні інституту перейняття кримінального провадження,

які будуть розглянені нижче.

У науковій літературі проблеми здійснення кримінального провадження в порядку перейняття ставали предметом дослідження у працях Ю. П. Алєніна, В. С. Березняка, Є. М. Блажівського, І. М. Козьякова, І. В. Лєщукової, А. Г. Маланюка, П. Г. Назаренко, М. А. Погорецького, Ю. М. Черноус тощо. Окремих проблем здійснення перейняття кримінального провадження у своїх роботах торкалися М. І. Карпенко, О. М. Толочко, Л. О. Фролова, І. В. Чернишенко, С. С. Чернявський та ін. Водночас залишилися поза увагою наукової спільноти питання доказування в кримінальному провадженні в порядку перейняття та обранні запобіжного заходу у вигляді взяття під варту до отримання запиту компетентних органів іншої держави.

З огляду на це, метою статті є системний аналіз положень вітчизняного законодавства та міжнародно-правових актів щодо перейняття кримінального провадження та пов'язаних з цим процесуальних дій, а також доказування обставин при розгляді компетентними органами клопотань про перейняття кримінального провадження, проблем застосування тимчасового арешту, а також можливості обрання відносно особи запобіжного заходу у вигляді взяття під варту до отримання запиту про перейняття кримінального провадження.

Конституцією України, іншими нормативно-правовими актами передбачено гарантії неможливості видати громадянина України іншій державі, оскільки громадянство України як стійкий, необмежений у просторі правовий зв'язок фізичної особи з Українською державою, передбачає набуття взаємних прав і обов'язків в обсязі, передбаченому Конституцією та законами України. З огляду на це, ч. 2 ст. 25 Конституції України визначено, що громадянин України не може бути вигнаний за межі України або виданий іншій державі [1].

Цей принцип є основоположним у відносинах надання міжнародної пра-

вової допомоги, позаяк гарантує неможливість видачі громадянина іншій державі. Відтак, для забезпечення можливості притягнення громадянина України до кримінальної відповідальності за злочини, вчинені на території іншої держави КПК України регламентовано інститут кримінального провадження в порядку перейняття як здійснення компетентними органами однієї держави розслідування з метою притягнення особи до кримінальної відповідальності за правопорушення, вчинені на території іншої держави, за її відповідним запитом.

Кримінальне провадження в порядку перейняття являє собою процедуру, яка полягає як в перейнятті кримінального провадження для здійснення його на території України, так і процес, пов'язаний з передачею матеріалів кримінального провадження для подальшого розслідування до уповноважених органів іншої держави.

КПК України визначено загальні положення порядку перейняття кримінального провадження. Водночас, його реалізація залежить від регламентації окремих положень в Договорі про міжнародну правову допомогу, адже пріоритет окреслених питань належить міжнародним договорам, оскільки ними може бути визначено відмінний від національного порядок здійснення перейняття кримінального провадження. Відповідно до положень ч. 4 ст. 9 КПК України у разі якщо норми КПК суперечать міжнародному договору, згода на обов'язковість якого надана ВРУ, застосовуються положення відповідного міжнародного договору України [3].

З огляду на це, в залежності від держави-заявувача, необхідно керуватись багатосторонніми чи двосторонніми договорами, ратифікованими Україною. Так, якщо держава-заявувач є членом Європейського співтовариства, то порядок здійснення перейняття провадження регламентується Європейською Конвенцією про передачу провадження в кримінальних справах від 15.05.1972 року [4].

За умови здійснення перейняття кримінального провадження з США, слід дотримуватись порядку, визначеному Договором між Україною та Сполученими Штатами Америки про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 22.07.1998 року [5], який ратифікований Україною 10.02.2000 року, а також в окремих випадках Конвенцією Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31.10.2003 року [6].

В зв'язку з цим, предмет доказування обставин, які необхідно встановити при перейнятті кримінального провадження залежить від правової регламентації положень у відповідному міжнародному договорі.

М. А. Погорецький вважає, що у випадку розгляду доказування як діяльності, спрямованої на отримання доказів та обґрунтування ними певних процесуальних рішень, доцільно говорити про етапи (стадії доказування): отримання доказів (певного доказу) та обґрунтування ними певних процесуальних рішень. За умови розгляду доказування як процесу отримання певного доказу, слід говорити про його структурні взаємозалежні та взаємовпливові елементи [10, с. 499–500]. Подібної позиції дотримується й В. Г. Гончаренко, який визначає доказування як одну з форм практичної діяльності в процесі регулювання суспільних відносин, яка полягає у збиранні, дослідженні, оцінці й використанні інформації, котра за певних умов, визначених процесуальним законом, набуває статусу юридичних доказів [11, с. 8]. Поняття доказування, надане М. А. Погорецьким є більш вдалим, оскільки відбиває гносеологічну та правову сутність кримінального процесуального доказування. Саме тому, розглядатимемо доказування обставин при перейнятті кримінального провадження у вузькому розумінні.

З аналізу положень Європейської Конвенції про передачу провадження в кримінальних справах від 15.05.1972 року (далі – ЄКППКС) слідує, що нею передбачено процедуру

здійснення перейняття кримінального провадження та можливість застосування тимчасового арешту.

Відповідно до положень ст. 17 ЄКППКС якщо повноваження запитуваної держави ґрунтуються виключно на статті 2 цієї Конвенції, ця держава інформує підозрювану особу про отримання клопотання про порушення кримінального переслідування, для того щоб така особа могла подати свої аргументи до прийняття цієї державою рішення стосовно клопотання.

Таким чином, положення ЄКППКС зобов'язують відповідні органи інформувати особу про те, що компетентними органами вирішується питання про перейняття кримінального провадження відносно неї. Зазначена норма надає можливість отримати пояснення цієї особи про обставини, викладені в клопотанні, а також надати відомості, що можуть свідчити про непричетність особи до вчинених на території іншої держави злочинів. Крім цього, слідчий, прокурор мають змогу з'ясувати всі інші обставини, які можуть визначити подальший хід розслідування у випадку перейняття: коли, де, через які прикордонні пункти особа виїжджала за межі України; місце та строк перебування; наявність громадянства іншої держави; отримання візи для виїзду за кордон та огляд записів в паспорті громадянина України для виїзду за кордон про час та місце перетину кордону.

Вважаю, що на цьому етапі особа, питання про перейняття провадження відносно якої вирішується компетентними органами має право користуватись послугами адвоката та здійснювати доказування обставин, що свідчать про непричетність особи до злочинів, клопотання про перейняття провадження за якими розглядається. За таких умов, адвокат має право використовувати усі передбачені КПК України та визначені Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» повноваження з метою встановлення обставин непричетності особи до вчинення злочинів на території іншої

держави, а також тих, які виключають можливість перейняття кримінального провадження. Зі змісту ст. 596 КПК України до таких відносяться: наявність виправдувального вироку щодо цієї ж особи у зв'язку з тим же кримінальним правопорушенням; особа відбула чи відбуває покарання на території України за вчинення цього правопорушення; щодо цієї особи закрито провадження або її звільнено від відбування покарання у зв'язку з помилуванням чи амністією; сплили строки давності притягнення особи до кримінальної відповідальності за законодавством України. За результатами розгляду клопотання та його перевірки компетентними органами України приймається постанова про задоволення клопотання про перейняття кримінального провадження або про відмову в його задоволенні.

Аналіз положень Договору між Україною та США про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 22.07.1998 року, який вступив в дію 27.02.2001 року свідчить про те, що його приписами не передбачено можливості здійснення перейняття кримінального провадження та, відповідно, застосування тримання під вартою особи до моменту отримання запиту про перейняття кримінального провадження.

При вчинення певних видів злочинів правоохоронні органи повинні керуватись п. 11 ст. 44 Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31.10.2003 року, якою передбачено, що Держава-учасниця договору, на території якої перебуває особа, яка підозрюється у вчиненні злочину, якщо вона не видає таку особу у зв'язку зі злочиним, до якого застосовується ця стаття, лише на тій підставі, що вона є її громадянкою, зобов'язана, на прохання запитувачої Держави-учасниці, передати справу без невиправданих зволікань своїм компетентним органам з метою переслідування. Ці органи приймають рішення й здійснюють провадження у такий самий спосіб, як і у випадку вчинення будь-яко-

го іншого тяжкого злочину відповідно до внутрішнього права цієї Держави-учасниці [6].

Таким чином, Договір між Україною та США про взаємну правову допомогу у кримінальних справах та Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції, на підставі яких могла бути надана міжнародна правова допомога, не передбачають процедури здійснення тимчасового арешту при перейнятті кримінального переслідування.

З розглянутих вище лише ЄКПКС передбачає можливість здійснення особою захисту та доведення обставин, що унеможливають перейняття кримінального провадження, що є запорукою гарантування права на справедливий суд.

Відповідно до положень ст. 597 КПК України за клопотанням компетентного органу іншої держави особа, щодо якої буде направлений запит про перейняття кримінального провадження, може триматися під вартою на території України не більше ніж сорок діб. Тримання під вартою особи здійснюється в порядку та за правилами, передбаченими статтею 583 КПК України. Якщо після закінчення такого строку запит про перейняття кримінального провадження не надійде, зазначена особа звільняється з-під варти.

КПК України визначено відмінний порядок застосування запобіжного заходу у вигляді взяття під варту від порядку, передбаченого загальними положеннями про запобіжні заходи та тримання під вартою. З нормативного визначення ч. 6 ст. 583 КПК України слідує, що при розгляді клопотання про застосування тимчасового арешту слідчий суддя встановлює лише: особу затриманого, пропонує йому зробити заяву, перевіряє наявність документів, що містять дані про вчинення особою злочину на території іноземної держави та обрання щодо неї запобіжного заходу компетентним органом іноземної держави; протокол затримання особи та документи, що підтверджують особу затриманого, вислуховує думку прокурора, інших учасників

і виносить ухвалу про: 1) застосування тимчасового арешту; 2) відмову в застосуванні тимчасового арешту, якщо для його обрання немає підстав.

Таким чином, законодавець невинправданно зменшив обсяг предмету доказування у випадку обрання запобіжного заходу при перейнятті кримінального провадження, обмеживши його перевіркою наявності документів, поданих іноземною державою про вчинення злочину та обрання щодо особи запобіжного заходу.

З аналізу положень ч. 1 ст. 597, ст. 583 та інших статей КПК України тимчасовий арешт – це спеціальний вид тримання під вартою (враховуючи особливі підстави та порядок застосування, термін дії, місце виконання тощо). З огляду на це, при його обранні суд зобов'язаний керуватись не лише двома зазначеними вище статтями, а й загальними положеннями про запобіжні заходи, визначеними Главою 18 КПК України. Вказане підтверджується також з положень ч. 1 ст. 29 ЄКППКС, відповідно до якої тимчасові заходи, що передбачені у статті 27 регулюються положеннями цієї Конвенції і законодавством запитуваної держави [4]. Це ще раз підтверджує вірність наших думок про необхідність застосування загальних положень досудового розслідування.

За таких умов, обов'язковому доказуванню при розгляді питання про обрання тримання під вартою до особи, щодо якої надійшло клопотання про перейняття кримінального провадження підлягають обставини, що свідчать про наявність обґрунтованої підозри у вчиненні підозрюваним кримінального правопорушення, наявність достатніх підстав вважати, що існують ризики, передбачені ст. 177 КПК України, а також недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів.

Главою 45 КПК України, якою регламентовано здійснення кримінального провадження у порядку перейняття, не передбачено особливої процедури застосування тримання під вартою до особи за клопотанням компетентного органу

іншої держави, щодо якої буде направлено запит про перейняття кримінального провадження. Закон відсилає до положень ст. 583 КПК України, якою передбачено порядок здійснення тимчасового арешту за умови видачі особи іншій державі. Однак, такий підхід законодавця є невинправданим, оскільки застосування тимчасового арешту у випадку можливого здійснення видачі особи для притягнення до кримінальної відповідальності іншій державі та застосування тримання під вартою до особи – громадянина України з підстав можливого перейняття кримінального переслідування не є тотожними та, відповідно, потребують додаткового врегулювання.

Адже, існує кардинальна відмінність між здійсненням екстрадиції особи й обрання їй в зв'язку з цим тимчасового арешту, та перейняття кримінального провадження компетентними органами України, оскільки в останньому випадку, відповідно до положень як національного законодавства, так і міжнародних договорів, досудове розслідування здійснюватиметься за положеннями КПК України. За умови видачі особи, подальше розслідування здійснюється за законодавством запитуваної держави.

Таким чином, взяття під варту особи, щодо якої надійшло клопотання про перейняття кримінального провадження є сумнівним. Адже, відповідно до положень ЄКППКС, клопотання надсилається з засвідченим перекладом на українську мову, проте матеріали кримінального провадження, які додаються до запиту у випадку перейняття кримінального провадження не перекладаються. Їх переклад здійснюється на стадії досудового розслідування після початку досудового розслідування. За таких умов, у випадку, коли ні слідчий, ні прокурор, ані суд не в змозі встановити, якими доказами підтверджується причетність особи до вчиненого злочину та чи наявні ознаки відповідного складу злочину в діях особи, обрання щодо неї запобіжного заходу у вигляді тримання під

вартою є незаконним, оскільки суперечить загальним засадам кримінального провадження та практиці Європейського суду з прав людини.

Застосування запобіжного заходу щодо особи без внесення відомостей до реєстру про початок досудового розслідування, чи наявності обґрунтованої підозри (яка може бути лише у випадку достатності доказів винуватості особи) на момент, коли вони органу досудового слідства, фактично, невідомі, оскільки матеріали провадження не перекладені, є безпідставним та порушує право особи на справедливий суд.

Не даремно, в практичній діяльності за 2014–2015 роки у 138 випадках перейняття кримінального провадження в жодному з них не обирався запобіжний захід у вигляді взяття під варту на етапі розгляду клопотання про перейняття кримінального провадження. Зазвичай, запобіжний захід був застосований до підозрюваного після початку досудового розслідування, перекладу матеріалів кримінального провадження та оголошення особі про підозру за положеннями КПК України.

Такий стан досудового розслідування відповідних правопорушень свідчить про те, що, відповідно до загальних засад кримінального провадження та практики Європейського суду з прав людини, встановлення обставин, визначених ст. 583 КПК України для обрання особі запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою є недостатнім, оскільки на момент розгляду клопотання відомості до ЄРДР не внесено та немає даних щодо наявності обґрунтованої підозри особі.

Системний аналіз положень КПК України, ЄКППКС, практики Європейського суду з прав людини свідчить про те, що застосування взяття під варту без дослідження в судовому засіданні наявності обґрунтованої підозри викликає занепокоєння, адже під час подальшого розгляду клопотання можуть бути встановлені обставини, які виключають перейняття кримінального провадження.

В такому разі обрання запобіжного заходу в розумінні практики ЄСПЛ є порушення права на справедливий суд та принципу співмірності застосування такого виключного запобіжного заходу.

До того ж, це підтверджується конкретними рішеннями ЄСПЛ. КПК України встановлює *обов'язок* розглядати обґрунтованість підозри, що, за визначенням ЄСПЛ «є *необхідною* умовою законності тримання під вартою» (*Нечипорук і Йонкало проти України*, по. 42310/04, § 219, 21 квітня 2011 року). Частина 2 ст. 177 КПК України поширює вимогу «обґрунтованості підозри» також і на інші запобіжні заходи [7].

Відповідно до практики ЄСПЛ «обґрунтованість підозри, на якій має ґрунтуватися арешт, складає суттєву частину гарантії від безпідставного арешту і затримання, закріпленої у статті 5 § 1(с) Конвенції». За визначенням ЄСПЛ «обґрунтована підозра у вчиненні кримінального злочину, про яку йдеться у статті 5 § 1(с) Конвенції, передбачає наявність обставин або відомостей, які переконали б неупередженого спостерігача, що ця особа, можливо, вчинила певний злочин» (*К. – Ф. проти Німеччини*, 27 листопада 1997, § 57)[8].

Не даремно, ЄКППКС зобов'язує відповідні органи інформувати особу про те, що компетентними органами вирішується питання про перейняття кримінального провадження відносно неї для здійснення права на захист та з'ясування обставин, що унеможливають перейняття кримінального провадження, а, відповідно, і застосування запобіжного заходу.

З врахуванням викладеного, а також положень ч. 6 ст. 9 КПК України, при застосуванні тримання під вартою в рамках перейняття кримінального провадження слід керуватись *загальними засадами кримінального провадження, загальними положеннями про запобіжні заходи та ст. 183 КПК України, якою передбачено підстави та порядок обрання тримання під вартою.*

За загальним правилом під час розгляду клопотання про застосування запобіжного заходу слідчий суддя, суд зобов'язаний встановити, а слідчий прокурор відповідно довести чи надані сторонами кримінального провадження докази доводять обставини, які свідчать про: 1) наявність обґрунтованої підозри у вчиненні підозрюваним, обвинуваченим кримінального правопорушення; 2) наявність достатніх підстав вважати, що існує хоча б один із ризиків, передбачених [статтею 177 КПК України](#), і на які вказує слідчий, прокурор; 3) недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів для запобігання ризику або ризикам, зазначеним у клопотанні.

Тобто, суд розглядаючи питання застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на підставі клопотання компетентного органу іншої держави до особи, щодо якої буде направлений запит про перейняття кримінального провадження, з врахуванням загальних засад кримінального провадження та практики Європейського суду з прав людини, зобов'язаний розглянути можливість застосування альтернативних запобіжних заходів, визначених ст. 176 КПК України, а також подані стороною захисту докази невинуватості особи у вчиненні злочину на території іншої держави. Адже, особі має бути гарантовано та забезпечено дотримання та можливість реалізації прав, передбачених ч. 3 ст. 42 КПК України, в тому числі право заявляти клопотання, збирати та подавати докази, користуватись послугами захисника тощо. Тому, доказування цих обставин при розгляді питання про застосування запобіжного заходу у випадку можливого перейняття кримінального провадження є обов'язковим.

З огляду на те, що перейняття кримінального провадження на етапі розгляду клопотання компетентних органів іншої держави є лише можливим, оскільки може бути відмовлено у його здійсненні, навряд чи виправданим є обрання найсуворішого запобіжного заходу щодо особи, якій фактично обґрунтованої

підозри не висунуто, оскільки правоохоронні органи України на момент вирішення питання про обрання запобіжного заходу не володіють «доказовою базою». Така ситуація виключає обґрунтованість підозри як обставини, яка має бути доведена у випадку застосування запобіжного заходу у вигляді взяття під варту, відповідно, й застосування запобіжного заходу.

У аналізованому випадку може виникнути проблемна ситуація. Приміром, за умови обрання запобіжного заходу запит про перейняття кримінального провадження може не надійти або держава-запитувач може відмовитись передавати матеріали кримінального провадження до України з різних підстав: небажання можливого розкриття державної таємниці, що міститься в матеріалах провадження тощо. За такої ситуації застосування тримання під вартою до особи, щодо якої ймовірно буде здійснено процедуру перейняття кримінального провадження вважаю порушенням права на свободу та особисту недоторканність, визначені Європейською конвенцією з прав людини та Конституцією України. Адже, безпідставне позбавлення свободи особи є істотним порушенням його невід'ємних природних прав та тягне за собою кримінальну відповідальність.

З огляду на викладене, тимчасовий арешт доцільно застосовувати у випадках здійснення екстрадиції. Разом з тим, за умови вчинення злочину громадянином України на території іншої держави, за який особа не може бути видана, застосування положень ст. 597, 583 КПК України є невинуватим, оскільки порушує право особи на справедливий суд. У випадку перейняття кримінального провадження слід виходити з загальних положень досудового розслідування та застосування запобіжних заходів, оскільки провадження у таких випадках здійснюється виключно за положеннями КПК України.

Розвиток інституту міжнародної правової допомоги зумовлює необхідність перегляду усталених підходів до обрання запо-

біжних заходів у випадку розгляду питання про перейняття кримінального провадження. Чинна редакція норми не є еталоном дотримання прав та свобод громадян, а також забезпечення принципу правової визначеності як складової верховенства права, оскільки не передбачає чіткого механізму та підстав обрання запобіжного заходу, на стадії розгляду клопотання про перейняття кримінального провадження.

За умови здійснення перейняття кримінального провадження застосування запобіжних заходів можливе виключно у випадках, коли перейнято кримінальне провадження та проводиться досудове розслідування за положеннями КПК України, тобто після початку досудового розслідування та здійснення відповідних

процесуальних дій (допити, повідомлення про підозру, встановлення ризиків, передбачених ст. 177 КПК України тощо). Обрання запобіжного заходу в порядку ст.ст.597, 583 КПК України особі за клопотанням про перейняття кримінального провадження є незаконним, оскільки суперечить загальним засадам кримінального провадження та практиці Європейського суду з прав людини.

Визначений ст.ст. 597, 583 КПК України предмет доказування обставин при перейнятті кримінального провадження потребує змін в частині регламентації порядку застосування запобіжних заходів відносно осіб, щодо яких буде направлено запит про перейняття кримінального провадження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254/96-в>.
2. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
4. Європейська Конвенція про передачу провадження в кримінальних справах від 15.05.1972 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_008.
5. Договір між Україною та Сполученими Штатами Америки про взаємну правову допомогу у кримінальних справах від 22.07.1998 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/840_019.
6. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31.10.2003 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_c16.
7. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Нечипорук і Йонкало проти України» від 21 квітня 2011 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/974_683.
8. Права людини в Україні 2012. Узагальнена доповідь правозахисних організацій: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khp.org.index.php?id=1362641775>.
9. Статистична інформація // Генеральна прокуратура: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>
10. *Погорецький М. А.* Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: монографія / М. А. Погорецький. – Х., Арсіс, ЛТД, 2007. – 576 с.
11. *Гончаренко В. Г.* Доказування в кримінальному провадженні: науково-практичний посібник / В. Г. Гончаренко; Академія адвокатури України. – К.: Прецедент, 2014. – 42 с.

Tatarov O. Problems of proof in criminal proceedings in adopting of intercept.

In this essay is analyzed the provisions of national legislation and international legal documents on criminal proceedings, as well as problems of application of provisional arrest and proving when applying the preventive measures, taking into account the practice of the European Court of Human Rights.

The author had come to conclusion: by Procedural Criminal Code of Ukraine is defined the common terms of takeover procedure of criminal proceedings, but its implementation depends on

the regulation of certain provisions in the Treaty on international legal assistance, because by mentioned provisions can be defined procedure, which is different from the national legislation criminal procedure.

The author had come to conclusion that the object of proving the circumstances, which should be determined in criminal procedure depends on the legal regulation in the relevant provisions of the international treaty. Therefore, author had proposed be guided by multilateral or bilateral agreements ratified by Ukraine, in the specific case of the State- requestor

The author had conducted analysis of the provisions the Agreement between Ukraine and the United States on mutual legal assistance in criminal cases (22.07.1998) and come to conclusion that its provisions is not stipulated possibility of taking over the criminal proceedings and temporary detention of a person before the moment of receipt of a request for legal assistance.

However, the provisions of the European Convention on the Transfer of Proceedings in Criminal Matters of 15.5.1972, the (further – ЕСТРСМ) stipulates the procedures of taking over the criminal proceedings and temporary detention.

The author had come to conclusion that among the above international legal agreements only European Convention provides the possibility of a person in protection and proving the circumstances, which prevent the takeover of the criminal proceedings, which is the key to guaranteeing the right to a fair trial.

The author had come to conclusion that preventive measures is possible only after the start of the pre-trial investigation and implementation of the relevant proceedings (interrogation, reports of the suspicion, establishing risk under article 177 Procedural Criminal Code of Ukraine, etc.).

Choosing a preventive measure as the temporary detention in the order by the articles 597, 583 of Procedural Criminal Code of Ukraine upon the request of the takeover of the criminal proceedings is unlawful, because it contradicts with the general principles of criminal proceedings and of the European Court of Human Rights.

Keywords: *criminal proceedings for takeover; international legal assistance; Ask for takeover criminal proceedings; provisional arrest; precautions; international legal agreement.*

Стаття надійшла до редакції журналу 10.09.2015 р.